

Елън Уайт

Характерът на Бог разкрит в Христос

Елън Уайт

Характерът на Бог, разкрит в Христос

*(От Свидетелства, том 5,
глава 89, страница 737 – 746)*

М е д и я
Мараната

www.maranathamedia.bg

Съдържание

Характерът на Бог беше фалшифициран	5
Контраатаката на Сатана	9
Вяра, Надежда и Любав	11
Получаване на познание за Бога	13
Ясното разбиране за Неговия характер	15

Спасителят е казал:

„А това е вечен живот, ДА ПОЗНАЯТ ТЕБ, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото Си изпратил“ (Йоан 17:3)

И Бог заявява чрез пророка:

„Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си и богатият да не се хвали с богатството си; но който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ.“ (Йеремя 9:23, 24)

Никой човек не може да постигне това познание без Божествена помощ. Апостолът казва, че *„светът с мъдростта си не позна Бога“ (1Кор.1: 21)*. Христос *„беше в света; и светът чрез Него стана; но светът не Го позна“ (Йоан 1:10)*. Исус заяви на Своите ученици: *„Освен Отца, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Сина и онзи, на когото Синът би благоволил да Го открие.“ (Матей 11:27)*

В последната молитва за последователите Си, преди да навлезе в сянката на Гетсимания, Спасителят погледна към небето, изпълнен със състрадание, поради невежеството на падналия човек, и каза:

“Отче праведни, светът не Те е познал, но Аз Те познах... И им изявих Твоето име и ще им го изявя, та любовта, с която Си ме възлюбил, да бъде в тях и Аз в тях.”(Йоан 17: 25,6)

Характерът на Бог беше фалшифициран

От самото начало добре обмисленият сатанински план е бил хората да забравят постепенно Бога и така Сатана да ги спечели за себе си. За тази цел той се е опитвал да представя лъжливо Божия характер и да им внушава лъжливо разбиране за Бога. Представял им е Твореца като облечен в качествата на княза на тъмнината – славолюбив, жесток и непримирим – за да се плашат хората от Него, дори да Го мразят. Той се е надявал да заблуди умовете на прелъстените от него, че те да не желаят вече да знаят нищо за Бога. После поискал да заличи Божествения образ у човека и да отпечата в душата му своя образ. Пожелал да изпълни хората със своя дух и да ги направи пленници на волята си. **Така, с фалшифициране характера на Бог и подбуждане на недоверие към Него, Сатана изкушил Ева да съгреши.** Чрез греха разумът на нашите първи родители се помрачил, естеството им отслабнало, така че представата им за Бога се изградила в рамките на тяхното тесногърдие и себелюбие. И докато хората ставали все по-дръзки в греха, познанието за Бога и

любовта към Него постепенно намалявали и избледнявали в умовете и сърцата им. *“Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, но се извратиха чрез своите мъдрувания и несмисленото им сърце се помрачи”*(Римл.1:21).

От време на време изглеждаше, че усилията на Сатана за контрол над човешкото семейство се увенчават с успех. През вековете, преди Първото идване на Христос, светът сякаш бе почти напълно под властта на княза на тъмнината и той владееше с такава страшна власт, като че ли от съгрешаването на нашите първи родители, световните царства бяха станали негово владение по право. Дори народът на завета, когото Бог бе избрал с цел да запази в света познанието за Себе Си, се беше отдалечил от Него така много, че бе изгубил истинската представа за характера Му. **Христос дойде, за да открие на света Бога като Бог на любовта, изпълнен с милост, състрадание и нежност.** Гъстата тъмнина, с която Сатана се беше опитвал да обгърне престола на Бог, бе разпръсната от Спасителя на света и Отец отново бе изявен на хората като светлината на живота. Когато Филип дойде при Исус с молбата: *„Господи, покажи ни Отца и това ни е достатъчно”*, Спасителят му отговори:

„Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, видял е Отца. Как казваш: Покажи ми Отца?“(Йоан 14:9)

Христос казва за Себе Си, че е изпратен на света, за да изяви Отца. С чистотата на характера Си, с милостта и нежното Си съчувствие, с любовта и добротата Си, Той стои пред нас като въплъщение на Божественото съвършенство, като образ на невидимия Бог.

Планът за изкуплението разкрива Божията любов

Апостолът казва: „... Бог в Христос примири света със Себе Си...“(2Кор.5:19)

Само когато се замислим над великия спасителен план, ще можем да получим правилна представа за характера на Бога. Делото на сътворението бе изявление на Неговата любов, но само Божият дар за спасение на провиненото, заблудено човечество открива безкрайната дълбочина на Божествената любов и милост.

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“(Йоан 3:16)

Докато Божият закон се поддържа и правдата му се защитава, на грешника може да бъде простено. Най-скъпият дар, който Небето трябваше да даде, е даден, за

да бъде Бог „праведен и че оправдава този, който вярва в Исус”(Римл.3:26). За да бъдат хората чрез този дар спасени от гибелта на греха, за да станат Божии деца, Павел казва:

“... а сте приели дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва, Отче!”(Римл.8:15)

Братя, заедно с възлюбения Йоан ви казвам:

“Вижте каква любов ни е дал Отец, да се наречем Божии деца”(1Йоан 3:1)

Каква любов, каква несравнима любов, за да бъдем ние, грешници и чужденци, върнати при Бога и приети в Неговото семейство! Ние можем да Го наричаме с милото име „Татко наш” в знак на нашата привързаност към Него и като залог за нежното Му отношение и връзка с нас. И Божият Син, гледайки наследниците на благодатта, „не се срамува да ги нарича свои братя” (Евр. 2:11). Те са в по-близки отношения с Бога дори и от никога непадналите ангели. Цялата бащинска любов, изливаща се от поколение на поколение в човешките сърца, всички извори на нежност в човешките души са само малка капчица от безкраен океан, когато се сравнят с вечната, неизчерпаема Божия любов. Езикът не може да я изкаже, перото не може да я опише. Всеки ден от живота си вие можете да мислите върху това; можете грижливо да изследвате Писанието, за да разберете тази

любов; можете да мобилизирате всичките си сили и способности, които Бог ви е дал, за да обхванете любовта и състраданието на небесния Баща; и все пак безкрайно много ще остане необхванато. През цял един човешки живот вие можете да размишлявате върху тази любов, изявена в даването на Неговия Син да умре за нас, хората, и все пак няма да разберете съвършено цялата ѝ дължина и широчина, дълбочина и височина. Дори и вечността не може напълно да я открие. Но като изследваме Библията и разсъждаваме върху Христовия живот и спасителния план, тези велики въпроси ще се разкриват все повече и повече за нашите разбирания. И ще можем да схванем благословието, което Павел пожелава на църквата в Ефес, като се моли:

„дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и откровение, за да го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното Негово наследство и колко превъзходно велика е силата Му към нас, вярващите...“
(Ефесяни 1: 17-19)

Контраатаката на Сатана

Сатана постоянно се старее да изпълни умовете на хората с мисли, пречещи им да постигнат Божието познание. Той се опитва да ги занимава с неща, които затъмняват разума и обезверяват душата. Ние живеем в

свят на грях и смърт, обкръжени от влияния, които подмамват или обезсърчават Христовите последователи. Спасителят казва:

„И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее.“ (Матей 24:12)

Мислете за Божията любов и сила Много хора спират вниманието си върху ужасното нечестие около тях, върху отпадането и неморалната слабост навсякъде и говорят за тези неща, докато сърцата им се изпълнят със скръб и съмнение. Те насочват мислите си върху делата на архиизмамника и продължават да се обезсърчават. Стигат дотам, че изгубват от погледа си мощта на небесния Отец и Неговата необхватна любов. Точно това желае Сатана. Голяма грешка е да си представяме врага на правдата облечен в голяма мощ, а малко да се опираме на Божията любов и сила. Ние трябва да говорим за Христовата сила. Съвсем сме немощни, за да се освободим сами от примките на Сатана, но Бог предвижда път да ги избегнем. Синът на Всевишния има достатъчно сила, за да води борбата Си за нас, и *„във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил“ (Рим. 8:37).*

Когато се занимаваме постоянно с нашите слабости и безсилие, когато се оплакваме от мощта на Сатана, няма да имаме никаква духовна сила. Тази велика истина

трябва да се загнезди в ума и в сърцето ни като жив принцип; че Бог може да спасява и постоянно спасява всички, които идват при Него и се съобразяват с дадените условия в Неговото слово. Ние трябва да се стремим да подчиним нашата воля на Божията воля; тогава чрез кръвта на изкуплението ставаме съпричастни на Божественото естество, чрез Христос ставаме Божии деца и имаме уверението, че Бог ни обича както обича и Своя Син. Ние сме едно с Исус и вървим където Той ни води. Той има власт да разпръсква тъмните сенки, които Сатана хвърля в пътя ни; и вместо тъмнина и обезсърчение, слънчевата светлина на Неговата слава грее в сърцата ни.

Вяра, Надежда и Любов

Надеждата ни е да бъдем укрепвани постоянно чрез познанието за Христос – нашата правда. Нека вярата ни да почива на тази основа, защото тя ще устои вечно. Вместо да се занимаваме с тъмнината на Сатана и да се боим от силата му, нека отваряме сърцата си, за да получим светлина от Христос и да я оставяме да свети в света, заявявайки, че Той стои по-високо от сатанинската мощ и че могъщата Му ръка държи всички, които Му се доверяват. Исус каза:

„Защото сам Отец ви люби.“ (Йоан 16:27)

Ако нашата вяра е насочена към Бога чрез Христос, ще се докаже

„Че я имаме за душата като здрава и непоколебима котва, която прониква в това, което е отвътре завесата; гдето Исус като предтеча влезе за нас“ (Евреи 6:19,20)

Вярно е и трябва да очакваме, че ще дойдат разочарования и скръб, но ние **трябва да поверим всичко, голямо и малко, на Бог**. Той не се смущава от многобройността на нашите оплаквания, нито може да бъде повален от тежестта на нашите трудности. Неговата грижа се простира до всяко домакинство и обгражда всеки индивид; Той е загрижен за всичките ни работи и скърби. Той забелязва всяка сълза; Той се трогва от нашите слабости. Всички страдания и изпитания, които ни спохождат, са позволени, за да се реализират целите Му, от любов към нас,

„за да съучаствуваме в Неговата светост“ (Евреи 12:10).

и така ставаме участници в цялата пълнота на радостта, която намираме в Неговото присъствие.

„...за тия, невярващите, чиито ум богът на тоя свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното благовестие на Христа, Който е образ на Бог...“ (2 Кор. 4: 4)

Получаване на познание за Бога

Но Библията определя, като най-неоспорима за нас, важноста да придобием познание за Бог. Петър казва:

„Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исуса, нашия Господ. Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко, що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила.“
(2Петрово 1: 2,3)

И Писанието ни казва:

„Сприятели се сега с Него и бъди в мир; От това ще дойде добро за тебе.“ (Йов 22:21)

Бог ни е заповядал:

"Бъдете святи, понеже Аз съм свят" (1Петрово 1:16), а боговдъхновеният апостол казва, че без святост „никой няма да види Господа“. **Светостта е съгласие с Бог.** Божият образ у човека е покварен и почти унищожен поради греха, но евангелието иска да възстанови изгубеното. И в това дело ние трябва да работим заедно с Божествената сила.

Но как можем да постигнем хармония с Бога, как да станем подобни на Него, ако нямаме познание за Него? Христос дойде на света, за да ни открие именно това знание.

Ограничените възгледи на мнозина за възвишения характер и служба на Христос са повлияли техния религиозен живот и значително са попречили за напредъка на духовния им живот. Сред нас, като народ, личната религия е на много ниско ниво. Има много формалност, машиналност, религия на думи. В нашия религиозен опит трябва да се внесе нещо по-дълбоко и по-убедително. С всички благоприятни възможности – издателства, училища, санаториуми и много, много други предимства, които имаме, би трябвало да сме далеч по-напред от сегашната си позиция. Работата на християнина в този живот е да представя Христос на света, в живота и характера си, да разкрива благословенията от Исус. Ако Бог ни е дал светлина, тя е, за да можем да я разкрием на другите. Но в сравнение със светлината, която ние сме получили и възможностите и привилегиите, които ни се дават, за да достигнем до сърцата на хората, резултатите от досегашната ни работа са твърде малки. Бог е замислил истината, веднъж достигнала до разбирането ни, да даде повече плодове, отколкото все още изявяваме. Но когато умовете ни са изпълнени с мрак и тъга, мислейки за тъмнината и злото около нас, как можем да представим Христос на света?

Как ще може нашето свидетелство да има сила да печели души? **Това, от което се нуждаем, е да познаем от опит Бога и величието на Неговата любов, както тя се открива в Христос.** Трябва да изследваме Писанието внимателно, с молитва; нашите разбирания да бъдат проникнати от Светия Дух и сърцата ни да са издигнати до Бога чрез вяра, надежда и постоянна хвала.

Ние постигаме съвършен християнски характер чрез заслугите на Христос, чрез Неговата правда, която става наша чрез вярата. Апостолът ни посочва всекидневното, всекичастното ни дело чрез думите:

„...като гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на вярата ни.“ (Евреи 12: 2)

Като правим това, нашите мисли се проясняват, вярата ни се усилва и надеждата ни се утвърждава; така се задълбочаваме в съзерцаване на Неговата чистота, прелест и жертва, която Той принесе, за да ни направи угодни на Бога, че нямаме никаква склонност да говорим за съмнения и обезсърчения.

Ясното разбиране за Неговия характер

Проявите на Божията любов, милост и доброта и действието на Светия Дух в сърцето, за да го освети и обнови, ни довеждат чрез вярата в такава тясна връзка с Христос, че като имаме ясна представа за Неговия

характер, ние сме в състояние да разпознаваме най-фините сатанински измами. Като гледаме на Исус и се уповаваме на Неговите заслуги, получаваме благословенията на светлината, на мира и на радостта в Светия Дух. И при вида на великите неща, които Христос е направил за нас, ние можем да извикаме с апостола: *„Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи чада.“* (1 Йоан 3: 1)

Братя и сестри, ние се преобразяваме чрез гледане. Чрез пребъждане в любовта на Бога и на нашия Спасител, чрез изучаване съвършенството на Божествения характер и като приемаме чрез вяра Христовата правда за наша, ние биваме преобразявани в Неговия образ. **Заради това нека да не трупаме в паметта си всичките неприятни картини** – нечестия, поквари и разочарования, доказателства за сатанинската мощ, да не говорим върху това и да не се оплакваме, докато душите ни се изпълнят с обезсърчение. Обезкуражената душа е тъмно тяло, което не само не възприема никаква светлина от Бога, но я задържа и от другите. Сатана се радва, гледайки картината на своите победи – обезсърчени и обезверени хора.

Но благодарение на Бога са ни предложени и по-светли и радостни картини, които радват душата. Нека съберем заедно благословените уверения на Неговата

любов като скъпоценни съкровища, за да ги гледаме постоянно. Божият Син, напускащ трона на Своя Отец, обличащ Своята божественост с човешко естество, за да освободи човека от властта на Сатана; Неговият триумф в полза на човека, отварящ небето за него, разкривайки пред погледа му обиталището на Божията слава; падналата раса, извлечена от ямата на разрухата, в която грехът я беше хвърлил, доведена отново до връзка с безкрайния Бог и след като е издържала божествения тест, чрез вяра в нашия Изкупител, облечена в правдата на Христос и възвишена до Неговия престол - това са картините, с които Бог ни кани да радваме душата си. И докато *„ние не гледаме на видимите неща, но на невидимите“* (2 Кор. 4:18) ще докажем, че е истина, че

„нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас“ (2 Кор. 4:17).

На небето Бог е все во все. Там владее най-висшата святост; нищо не нарушава съвършената хармония на Бога. Ако ние действително сме на път за там, то духът на небето ще живее в нашите сърца още тук. Но ако сега не намираме никаква радост в разглеждане на небесните неща, ако нямаме интерес за Божието познание, не изпитваме никаква наслада при вида на Христовия характер и светостта не е привлекателна за нас, можем да бъдем сигурни, че надеждата ни за небето е напразна.

Съвършеното съобразяване с Божията воля трябва да бъде постоянната цел пред погледа на християнина. Тогава той ще обича да говори за Бога, за Исус и за дома на блаженството и чистотата, който Той е приготвил за обичащите Го. Размишляването върху тези теми, когато душата ликува от скъпоценните Божии обещания, апостолът представя като вкусване „от великите дела, които въвеждат бъдещия век”.(Евреи 6:5)

Изправени сме непосредствено пред последното сражение в голямата борба, когато действието на Сатана е съпроводено от „всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата, между ония, които погиват, защото не приеха да обичат истината, за да се спасят“(2 Солунци 2: 9,10), за да изопачи Божия характер и да „съблазни, ако е възможно и избраните“ (Марк 13:22). **Ако някога е имало хора, нуждаещи се от постоянно увеличение на светлината от небето, това са хората, които Бог е призовал, в това време на опасност, да бъдат пазители на Неговия свят закон и да покажат Неговия истински характер пред света.**

Тези, на които е поверена толкова свята отговорност, трябва да бъдат одухотворени, издигнати, обновени от истините, които вярват и изповядват. Църквата никога не е имала по-голяма потребност, а Бог никога не е имал по-

силен копнеж тя да преживее познанията, описани в писмото на Павел до Колосяните :

*„Затуй и ние, от деня, когато чухме за това, не преставаме да се молим за вас и да искаме от Бога да се изпълните с познанието на Неговата воля чрез пълна духовна мъдрост и проумяване, за да се обхождате достойно за Господа, да Му угаждате във всичко, като принасяте плод във всяко добро дело и като растете в познаването на Бога;“
(Колосяни 1: 9,10)*